

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Corpus Doctrinae Christianae

Melanchthon, Philipp

Lipsiae, 1572

VD16 M 2890

Qvae Fvit Impia Doctrina Nouatianorum de Pœnitentia?

urn:nbn:de:hbz:466:1-36094

que per legem existunt. Sed contra has tentationes erigamur voce Euangelij, de gratuita remissione propter filium. Paulus inquit dicit ex fide gratis, ut sit firma promissio, Rom. 4. Sic & supra dictum est de propositione, Sola fide iustificamur, id est, gratis propter filium Dei, per Christum. Semper in conspectu sit uox Pauli: Gratia exonerat supra peccatum. Quantaunque sunt peccata, tamen certum est, filium Dei potentiozem esse.

QVID NOMINATVR NOVA
OBEDIENTIA?

NECESSARIUM est in hac uita ante mortem corporalem fieri conuersionem ad Deum, iuxta dictum Apocal. 2. Esto fidelis usque ad mortem, & dabo tibi coronam. Et ad Corinthios. Superinducam, si tamen non nudi reperiemur. Cum igitur post contritionem remissio peccatorum fide accepta est, sequatur noua obedientia, que purissimè est iuxta Pauli definitionem, Militare bonam militiam, id est, retinere fidem & bonam conscientiam. Talis cursus habet magna certamina, sed sciamus, adesse inuocantibus filium Dei, sicut inquit: Venite ad me omnes, qui laboratis, & ego reficiam uos. Item, Ego sum uitis, uos palmites. Item: Spiritus opem fert infirmitati uoluntatis. Item Deus est, qui facit ut uelitis & perficiatis, ut aliqua ipsi gratia uiuant. Et in his certaminibus renati transformantur ad imaginem Dei, ut lux in mentibus fiat similis uerbo Dei.

QUAE FUIT IMPIA DOCTRINA
Nouatianorum de Poenitentia?

IN urbe Alexandria Meletius fuit, qui negauit post Baptismum lapsis in manifesta scelera remitti peccata. Eundem errorem Novatus Romæ sparsit. Et cum uterque magnos cœtus superstitionis hominum haberet, applaudentium huic phanatico dogmati, magna dilaceratio Ecclesiarum facta est, & fuit diuturnum schisma: Et superbe nominarunt se illi hypocritæ *καθαρὸς*. Sed sit in conspectu refrenati.

PETRUS post tristem lapsum receptus est à Christo. Item decessus apud Corinthios post poenitentiam receptus est à Paulo. Et adolescens educatus à Ioanne: Et Galatarum Ecclesie in Apocalypsi reuocantur ad poenitentiam. Et Petrus Episcopus Alexandrie refutauit Meletium exemplis prioris Ecclesie. Certissimum est igitur, lapsos iterum conuerti posse ad Deum, & cum redeunt ad poenitentiam, fide accipere remissionem peccatorum. Hæc exempla ad dulcissimam regulam congruunt. Matth. 18. Remittite septuaginta septies, ubi mentio fit numeri non exigui, ut cogitent omnes non leues sordes hære in omnibus hominibus, & multos lapsos uidere etiam præstantibus hominibus, sicut acciderunt Adam, Aaron, Moyses,

Moyfi, Dauidi, Iofia, Petro & alijs. Simus igitur memores dicti: Non iustificabitur in conspectu tuo omnis uiuens. Et pie dictum est: Ante tuos oculos nil nisi culpa sumus. Sed sciamus conuersionem necessariam esse, & non perseverandum esse in delictis contra conscientiam, sicut inquit Dominus: Nisi poenitentiam egeritis, omnes similiter peribitis. Quod ipsum dictum etiam refutat Nouatianus, quia Christus hortatur Apostolos ad poenitentiam.

QUOMODO NUMERANT PAPI-
stæ partes Poenitentia?

RECENSENT & ipsi tres partes, Contritionem, Confessionem & Satisfactionem.

I. DE CONTRITIONE.

CONTRITIONE necessario recensetur, ut supra dictum est, quia necesse est, non perseverare in sceleribus contra conscientiam, sed dolere propter nostram immundiciem, & delicta actualia, iuxta dictum 2. Corinth. 7. Tristitia quæ secundum Deum est, poenitentiam efficit ad salutem. Item: Sicut leo contriuit omnia ossa mea. Item: Vbi habitabit Dominus? In spiritu contrito, & tremente sermones meos. Supra autem dictum est, Papiſtas addere duos errores præcipuos, videlicet, quod oporteat sufficientem esse contritionem, & quod mereatur remissionem. Hos perniciosos errores taxari necesse est.

II. DE CONFESSIOE.

PRIMUM scias uocabulum Confessionis non uno modo usurpatri in scriptis Prophetiis, & historijs Ecclesiæ. In Psalmo 51. Dixi confitebor aduersum me iniusticiam meam Domino, & tu remittis impietatem peccati mei. Hic & saepe alibi Confessio significat ueram contritionem erga Deum, qua homo immediate coram Deo dolet, se habere peccata, & fide petit remissionem culpæ, & mitigationem poenarum, sicut in Daniele dicitur: Tibi Domine iusticia, nobis autem confusio faciei. Item Micheæ 7. Iram Domini portabo, quia peccaui ei. Hæc confessio immediate ad Deum reipsa contritio est, & necessaria est. Ad hanc accommodari potest dictum Chrysostomi, quod recte intelligatur: ἄδην ἕως ἴλασεν ποιοῦ τῶν θύων, ἀσπείγει ἡ ἑμεῶν ἁμαρτιῶν. Nihil sic placatū facit Deum, sicut confessio. SECUNDA significatio est, Confessio offensionis, & petitio reconciliationis apud homines offensos, ut dicit Iacobus: Confitemini mutuo peccata uestra, id est, sanate inter uos offensiones, sicut Matth. 5. dicitur: Vade prius, & reconcilietis fratri tuo. Hæc confessio apud offensos etiam est pars contritionis seu nouæ obædientia, in talibus negotijs, quæ non sunt occulta. Hæc significationes in scriptis Prophetiis & Apostolicis recte discernendæ sunt à decreto Pontificio,

B b 2 quod